

Arrest

nr. 56 595 van 24 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 7 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. WATHION, die *loco* advocaat E. VAN AUDENHOVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2 Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 6.07.2010 door B.K. (...)

geboren te B., op (in) 27.01.1980
van Polen (Rep.) nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft zelf geen economische activiteiten in België en legde dan ook ter staving van haar aanvraag als beschikker van bestaansmiddelen een aantal interimarbeidscontracten voor van haar echtgenoot (dd.30.10.2009, 30 en 31.08.2010, 2-3.09.2010) en een aantal inkomensattesten. Er werd geen bewijs overgemaakt dat zij over een geldige ziekteverzekering voor België beschikt.

Uit het geheel van de voorlegde loonstrookjes moet worden besloten dat gemiddeld de interim tewerkstelling van de echtgenoot van mevrouw zo'n 795,75 per maand heeft opgebracht. Voor een gezin met twee kinderen is het niet onredelijk te stellen dat dit ontoereikend is om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Bovendien is datzelfde artikel 40, §4, tweede lid opgenomen dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening dient te worden gehouden met o.a. de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook de gezinslast. De gezinslast werd hierboven reeds besproken. Aangaande de aard van de tewerkstelling van de echtgenoot van betrokkene nl. interimverband, dient daarenboven opgemerkt te worden dat het hier een onzeker arbeidsstatuut betreft waarbij de beschikbare bestaansmiddelen weinig zeker zijn naar de toekomst toe.

Bovendien ontbreekt het bewijs dat het gezin beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Derhalve kan het verblijfsrecht als beschikker van bestaansmiddelen (art.50, §2,4°), niet worden toegestaan.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Aangezien de verzoekende partij de ‘*volgende middelen (meent) te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen*’, worden de verschillende middelen samen behandeld.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) 2.1. Eerste middel

De verwerende partij stelt dat het niet onredelijk is te stellen dat de inkomsten van de echtgenoot van verzoekster niet voldoende zijn om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Hiermee schendt de verwerende partij artikel 40, §4, eerste lid 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel schrijft voor dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven indien hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Verwerende partij stelt dat het niet onredelijk is te stellen dat verzoekster niet aan deze voorwaarde voldoet, doch toont dit geenszins aan. Verzoekster leeft thans reeds sedert enige tijd in Antwerpen, schijnt in staat een appartement te huren en de betrekking van haar echtgenoot is standvastig. Verwerende partij gaat er louter van uit dat het loon van 795,75 euro per maand onvoldoende zou kunnen zijn. De voorwaarde van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van voormelde wet is evenwel door verzoekster voldaan.(…)”

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)2.2. Tweede middel

De verwerende partij stelt dat het bewijs ontbreekt dat het gezin van verzoekster over een verzekering zou beschikken die de ziektekosten in het Rijk dekt.

Deze bewering is manifest onjuist. Het hele gezin van verzoekster beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het rijk dekt. De echtgenoot van verzoekster, de Heer B.E. (...) is als titularis van het gezin ingeschreven bij het ziekenfonds De VoorZorg onder het nummer 304/9234541. Verzoekster en de drie dochters zijn als persoon ten laste ingeschreven onder hetzelfde inschrijvingsnummer. (stuk 7)

De motivering van verwerende partij schendt aldus manifest artikel 40, § 4, 2°, aangezien het gezin van verzoekster wel degelijk aan deze wettelijke veretste voldoet. (...)

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(...) 2.3 Derde middel

Ingevolge het beginsel van de formele motivering van bestuurshandelingen dient iedere bestuurshandeling afdoende te worden gemotiveerd, teneinde de rechtsonderhorige op wie de beslissing betrekking heeft niet in het ongewisse te laten, noch omtrent de beslissing, noch omtrent de onderliggende reden.

In haar beslissing, aan verzoekster betekend op 10 november 2010, motiveert verwerende partij haar beslissing door te stellen dat het niet onredelijk is te stellen dat de inkomsten van de echtgenoot van verzoekster onvoldoende zijn om het ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel te voorkomen.

Verder reikt de motivering echter niet. Verzoekster wordt geen inzicht verschaft in wat in haar situatie wel als ‘voldoende’ zou worden beschouwd, noch waarom het inkomen in casu ontoereikend zou zijn om te vermijden ten last van het sociale bijstandstelsel te vallen.(...)”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3 De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 51, § 3, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. In artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In artikel 50, § 2, 4° van het Vreemdelingenbesluit wordt bepaald welke documenten de burger van de Unie, die een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, 2° erkend wil zien, dient over te leggen:

“a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;”

De aanvrager van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de zin van artikel 40, § 4, 2° van de Vreemdelingenwet dient bijgevolg het bewijs te leveren van voldoende bestaansmiddelen als het bewijs van een ziektekostenverzekering.

2.4 De verzoekende partij is van mening dat zij voldoet aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. De bestreden beslissing stelt dat *‘het niet kennelijk onredelijk is te stellen dat verzoekster niet aan deze voorwaarde voldoet’*, doch de verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij dit geenszins aantoon. Zij stelt al enige tijd in staat te zijn een appartement in Antwerpen te huren, dat de betrekking van haar echtgenoot standvastig is en dat de verwerende partij er louter vanuit gaat dat een loon van 795,75 euro per maand onvoldoende zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 juli 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft gedaan bij de stad Antwerpen. Zij verzoekt om een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. De verzoekende partij legt vervolgens de volgende stukken voor: overeenkomsten voor uitzendkracht van haar echtgenoot van 02/09/2010-03/09/2010, 31/08/2010, 30/08/2010 en 30/10/2009 en verschillende inkomensattesten evenzeer van de echtgenoot van de verzoekende partij. Artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. *In casu*

dient te worden vastgesteld dat het gezin van de verzoekende partij, met name de verzoekende partij, haar echtgenoot en twee kinderen, slechts beschikken over een gemiddeld inkomen, dat niet wordt tegengesproken door de verzoekende partij, van 795,75 euro per maand. Dit inkomen is tevens opgebouwd uit verschillende interimtewerkstellingen van de echtgenoot van de verzoekende partij. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om te stellen dat *“voor een gezin met twee kinderen het niet onredelijk (is) te stellen dat dit ontoereikend is om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Bovendien is datzelfde artikel 40, §4, tweede lid opgenomen dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening dient te worden gehouden met o.a. de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook de gezinslast. De gezinslast werd hierboven reeds besproken. Aangaande de aard van de tewerkstelling van de echtgenoot van betrokkene nl. interimverband, dient daarenboven opgemerkt te worden dat het hier onzeker arbeidsstatuut betreft waarbij de beschikbare bestaansmiddelen weinig zeker zijn naar de toekomst toe.”* en dat zij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

2.5 De verzoekende partij stelt vervolgens dat de bewering *‘ontbreekt het bewijs dat het gezin over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt’*, manifest onjuist is daar het hele gezin van de verzoekende partij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk dekt.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier nergens blijkt dat de verzoekende partij het bewijs heeft geleverd te beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, zoals bepaald in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 51, § 3, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bijgevolg niet verweten worden dat haar motivering ‘manifest onjuist’ is daar zij geen kennis had van het feit dat de verzoekende partij, en bij uitbreiding haar volledig gezin, zou beschikken over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

2.6 Ten slotte stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing stelt dat het niet onredelijk is te stellen dat de inkomsten van de echtgenoot van de verzoekende partij onvoldoende zijn om het ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel te voorkomen, maar dat de beslissing haar echter geen inzicht verschaft in wat in haar situatie wel als ‘voldoende’ zou worden beschouwd, noch waarom het inkomen *in casu* ontoereikend zou zijn om te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

De Raad wenst vooreerst nogmaals te herhalen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening dient te worden gehouden met o.a. de aard en de regelmaat van de bestaansmiddelen, alsook de gezinslast en dit overeenkomstig artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.7 De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen of dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat zij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS